

HÉT BAGATELL

P A P J Ó Z S E F

ÜNNEP

Elaludt az ébresztőórám.
Vagy csak én aludtam el?

Nem tudom, hány óra lehet,
de tisztán fülembe csengenek
(micsoda távolból immár!)
apám kíméletesen feddő szavai:

„Hékás, hasadra süt a nap!”

Akkor most nem megyek munkába.
Végre, kialudtam magam:
ünnepnap ez!

Nem piros betűs, de ünnep.

A HÁLÁDATOS MUNKA

A kiadós májusi esők után
hamar szikkad a föld,
kiszikkad, cserepossé válik.
A fulladozó növények

szinte rimánkodnak –
lazítani kell a talajt.
Gyerekkoromban újbóli
kapálással szabadítottuk ki
a föld száraz, szürke szorításából
a gyöngécske cukorrépa
földbe vert leveleit,
a sápadozó kukoricaszálat
vagy a veteményesben a zöldségféléket.
És ezzel foglalatoskodom
én ma is, városi kertemben
kiskapával lazítva a virágok közét,
noha nem gazos, amiatt még
pihenhetne a kapám.
A porhanyós fekete talajon
virágaim megélednek – harsány színükkel
bókolnak nekem.

A KIRAKATBÁMULÓ

Hajlott koromra
kíváncsivá váltam?
Alig indulok el,
megállít a lábam.

A kirakatok
mágnesként vonzanak:
itt ezt, amott azt
nézek ki magamnak.

De ni, már indul,
elcipel a lábam.
Szűnőben a görcs
fájós lábikrámban.

VÉSZJELEK

A világban, emberek,
történik valami.
Egész nap hallgatnak
a ház madarai.

A kutyánk nyüszítve
a házába vonult.
Gondoljátok csak meg,
mire tanít a múlt.

A múltban őseink
jelekből ítétek,
s vállalták a jövőt
akkor is, ha féltek.

Ha a médiától
várnátok tanácsot:
egyikük így beszél,
a másikuk mást mond.

Magatok döntsetek!
Közeleg valami:
némán is beszélnek
a ház madarai.

HARMAT, FŰ, NAPFÉNY

Szennyeződésről
hallok hírt megint:
szemétermelés
bent és odakint!

Hallgattam egykor
szentbeszédeket,
ma meg jobbra
szennybeszédeket.

Városom övezték
rétek, ligetek;
most meg a bűzlő
szeméttelepek.

Tavaszi idő volt,
majális, ünnep.
Harmat, fű, napfény –
mind tovatűntek.

PANASZ NÉLKÜL

*Tőlem több panaszt nem hallasz,
Kü hallottál, azzal maradsz.*
(Népdal)

1.

Ébredéskor
örülök a szélnek,
esőnek, hóesésnek.
Ha tart még – annak is:
a sötétnek.

Ébredéskor
örülök az ébredésnek.
Örülök, hogy élek.

Örülök, hogy
– rossz álmokból –
valaki még ébreszt.

2.

Megmutogatnám
sorra kincseimet,
ha volna kinek.
Látatlan ragyognak
a csillagok az égen.

A Nap is úgy
áldoz le – észrevétlen.
És méla bámulói, a Holdat
átengedték az úrhajósoknak.
Pedig én velük voltam gazdag.
Csillag, Nap, Hold, kire is hagylak!
Javaim ócska haszontalanságok.
Felszámolok – mindent elhajigálok.

ROBI MAGYARÁZATA

Robi, az unokánk,
immár hároméves.
Ottawából
repült hozzánk
látogatóba.
Kézzel-lábbal
magyaráz:
„Nézd, tata, ez a
víz, a river.
A bentje veszélyes,
a kintje nem veszélyes.
A kintjén kell állni.
Te nem tudtad ezt?”